

EL GERMÀ PETIT

JORDI SUNYER
PERIODISTA

L'estadi d'Ewen Fields, del Hyde, abans i després. A dalt, amb el color vermell de sempre. A sota, ja pintat de blau just en el moment en què s'hi va instal·lar l'escut del Manchester City. HYDE FC

El 'hat trick' del Hyde

Si el lector és assistent habitual a un estadi de Segona B o Tercera Divisió del voltant de Barcelona entendra la següent situació hipotètica. Imagini's que fa anys que el seu equip juga en una divisió territorial semiprofessional o amateur, i sense obtenir èxits esportius. El seu estadi està capacitat per acollir partits d'una categoria superior, però vista la trajectòria de l'equip, només s'hi arriben uns pocs centenars de socis. Com a conseqüència, la caixa s'omple de teranyines i els deutes amenacen la continuïtat del club. En aquest moment, reben una trucada. Un equip de Primera Divisió de la capital ofereix salvar l'entitat a canvi que el seu equip B pugui jugar i entrenar-se al seu estadi i que el club canviï els colors per uns de similars als del seu salvador. Ho acceptarien?

El Hyde Football Club, sí. Hyde és una població d'uns 30.000 habitants que jau a onze quilòmetres a l'est de Manchester. El seu principal club de futbol, fundat el 1885, tenia cert renom per un fet negatiu: la derrota més àmplia en partit oficial a Anglaterra, un 26-0 contra el Preston North End en un partit de Copa del 1887. Al marge d'això, el Hyde, amb l'afegitó United des del 1919, sempre havia deambulat pel que al Regne Unit s'anomena *non-league*, és a dir, fora de les quatre divisions professionals. L'estiu del 2009 el Hyde s'havia salvat pels pèls

del descens a la Setena Divisió: ho va evitar el seu estadi. En un país amb una reglamentació estricta sobre els recintes esportius, l'equip que havia guanyat a la gespa el lloc del Hyde (el Kings Lynn) no tenia un estadi equipat per a la categoria superior. Ewen Fields, amb quatre graderies *typically british* i 4.100 espectadors de cabuda, ho estava. La caixa del Hyde també va rebre una ajuda *in extremis*. El club devia uns 150.000 euros a la hisenda i va rebre l'ordre de cessar les activitats: només una col·lecta popular va permetre saldar part del deute i que l'equip pogués sortir a competir.

I fou llavors quan va aparèixer un dels dos gegants de la zona: el Manchester City. Els *sky blues* disposen des del 1986 d'un programa de responsabilitat social corporativa, *City in the community*, que organitza i dona suport a projectes relacionats amb l'esport, la gent jove, la salut i els emprenedors. Mentre el Hyde agonitzava, el City feia jugar els juvenils en un estadi d'atletisme contigu al City of Manchester Stadium, però, a l'espera de la construcció d'una ambiciosa ciutat esportiva, buscava una altra seu. I els *citizens* van pensar en Hyde, on els reserves havien jugat esporàdicament. *City in the community* va acabar sent la grossa del veí pobre.

El 2010 el Manchester City i el Hyde anunciaven un acord de col·laboració i patrocini per tres

anys. El City tindria Ewen Fields com a seu dels partits dels reserves i dels juvenils. Els equips del Hyde portarien a la samarreta la llegenda *City in the community*, i el City sufragaria una millora de l'estadi. I això suposava gestionar un tema, depèn des d'on es miri, poc trivial. El Hyde duia l'afegitó United al nom, l'equipació titular era vermella i tot el seu estadi estava pintat d'aquest color: massa analogies amb els rivals d'Old Trafford. Així que la paraula United va esborrar-se de l'escut, i el color vermell i part de l'escut d'armes de la ciutat va ser substituït pel blau cel a l'emblema... i a l'estadi. El club ho va argumentar com un retorn als orígens que, oportunament, coincidia amb el 125è aniversari de la fundació. Així, la samarreta va passar a ser blanca com en els inicis de l'entitat, tot i recuperar el vermell per a l'actual campanya, en què el Hyde lidera la classificació.

I així fou com el Hyde va completar el *hat trick* que no va aconseguir en cap partit de la seva història: salvació econòmica, millora esportiva... i dos equips pel preu d'un. Això sí, quan deixem d'imaginar i obrim els ulls, ens adonem que amb les ciutats esportives dels grans clubs i sense un control estricte de les condicions dels estadis, el trasllat d'aquesta història al nostre racó de món és poc menys que utòpic. La idea, però, ja hi és, per si el futur la fa bona.